

vedtagen, og havde faaet Stadfæstelse et Aar tidligere, saa at vi give Kasserne det Tilskud, som de vilde have faaet, hvis vi havde vedtaget Loven et Aar tidligere — som sagt, under den Betingelse, at Medlemmerne enten selv tilvejebringe et lignende Beløb eller tilvejebringe det paa anden Maade, f. Eks. ved Hjælp af Fagforeningerne. Jeg skal blot oplyse, at min ærede Gruppe, eller i alt Fald største Delen af den, vil tillade sig at forelægge her i Tinget et Lovforslag om ekstraordinært Tilskud til Arbejdsløshedskasser og Foretagelse af offentlige Arbejder — med Formandens Tilladelse haaber jeg, det kan fremlægges allerede Kl. 4 —, hvori vi ville anvise de Principper, vi mene ville være gode for Behandlingen af denne Sag.

Der er et Par andre Spørgsmaal, jeg ønsker at berøre. Den højtærede Indenrigsminister kom frem med en Antydning om, at han vilde tillade Murerarbejdsmandenes — tror jeg, det var — og Arbejdsmandenes Kasse at træde i Kraft straks. Maa jeg spørge den højtærede Indenrigsminister — jeg hørte ikke rigtigt, hvad han her udtalte —, om det Statsbidrag, han vilde give, er et yderligere Tilskud, eller om det var et Forskud, han talte om. Jeg forstod ikke rigtigt Ministeren der, men det er formentlig min Fejl.

Det ærede Medlem, der nu satte sig, talte meget ivrigt om Landbruget, og jeg vil tilstaa, at jeg ønsker ogsaa, for saa vidt det er menneskelig muligt, at Vandringen en Gang imellem skulde gaa den anden Vej, jeg tror ikke, det er en Lykke for Folk stadig at skulde bo i den Stenørken, som Byen er. Men De maa huske paa, at saa længe Landarbejdet er organiseret saaledes, at det væsentlig er Sæsonarbejde — i hvert Fald er det større Landbrug Sæsonarbejde, Kvindearbejde og følgelig ogsaa Vandrearbejde —, hvor de ikke altid kunne beskæftige deres egne Folk hele Aaret igennem og uafbrudt, vil man meget let risikere, at selv om Arbejdslønnen bliver lige saa høj paa Landet som i København, ville Arbejderne dog vedblive at vandre derind. Selvfølgelig ønsker jeg — og det Forslag, vi ville tillade os at fremsætte, vil ogsaa have nogle enkelte Udtalelser om det Punkt —, at nogle Mennesker skulde vandre tilbage fra Byen til Landet. Det vil navnlig faa Betydning ikke saa meget ved dem, der vandre tilbage, som ved dem, der lade være med at komme ind til Byen, naar de se Vandringen gaa den modsatte Vej. Vi ville derfor ogsaa foreslaa — jeg maa maaske

med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier af Forslaget —, at en „Understøttelse, der af en anerkendt Arbejdsløshedskasse er ydet en Familie, hvis Forsørgere have taget Arbejde i Landbruget udenfor Opholdskommunen, refunderes Kassen ekstraordinært af Nævnet med Halvdelen“, netop for at opmuntre Kasserne til at sende deres Medlemmer ud til Landbruget.

Jeg kommer saa til de offentlige Arbejder. Jeg mener, det er den rigtige Vej at gaa at foretage offentlige Arbejder, for — jeg gentager det — det er ikke saa meget Understøttelse, og det er navnlig ikke Almisse, men det er Arbejde, der trænges til. Jeg har tilladt mig gentagne Gange at fremhæve det her, og det er ikke en Tro, jeg har, men en positiv Viden, der kan demonstreres, at den økonomiske Periode er saaledes, at man paa Forhaand omtrent kan beregne dens Længde. Der er den normale Periode, for Eksempel Aarene 1895—96 og 1903—05, der er Spekulationsperioden i 1896—99 og 1905—07, Kriseperioden i 1900 og i 1907 og Likvidations- og Afregningsperioden i 1900 til 1902 og i 1907 til rimeligvis 1909, og det mærkelige er, at medens det under normale Perioder og særlig i Spekulationsperioder ikke er muligt at opdrive en ledig Mand, er det under den Periode, der nu forestaar, med Hensyn til Arbejdsløshed værre end i Kriseperioder, fordi man ikke standser paa en Gang, der skal nogen Afvikling til, og derfor venter jeg, at Efteraaret 1908 vil blive meget alvorligt og sørgeligt.

Jeg gentager, hvad min Kollega, det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), hævdede, at naar vi over et Tidsrum af 8 Aar bruge 80 Millioner Kroner paa § 27 til offentlige Arbejder her i Landet, ville vi være i Stand til ved at fordele disse Penge at regulere Forholdene mellem Arbejderne nogenlunde, og jeg tror, det nu oven i Købet vil være klogt at gøre det. Der er nemlig Sandsynlighed for — jeg foregriber jo ikke noget ved at sige det —, at vi om 2—3 Aar have Forsvarskommissionens Betænkning ophøjet til Lov. Jeg aner ikke, hvorledes den kommer til at se ud, og har ikke Lov til at ane det, ja, end ikke til at drømme om det, men den vil i hvert Fald formodentlig kræve for omtrent 20 Millioner Kroner eller for en hel Masse Millioner ny offentlige Arbejder, og det faa vi i en Periode, hvor vi atter have Arbejderne fuldt beskæftigede her i København. Jeg tror derfor, det vil være heldigt at fordele